

Protokoll vid Sundsvalls
Lärareförenings sammantä-
nde den 17 febr. 1890.

Sedan ordföranden öppnat mötet,
hölls lektion i Jång af Eröken Fjällström
med Lärarskolans första klass. Föregående
mötets protokoll upplästes och godkändes.
Ordföranden frambar sin och föreningens
tack till lektionanten för den väl hållna
lektionen. Härefter begärde Fjällström ordet
och föreslog, att man i det samtal, som
med anledning af lektionen skulle hållas,
borde söka besvara frågan: Huru kan
Jångundervisningen på Lärarskolans stadium
bedrivas? Ordf. instämde med Hr. Fjäll-
ström och framställd proposition häröf-
ver, hvilken och af föreningen antogs.
Hr. Fjällström ansåg resultatet af gehörssången
blifva bättre än af tonträffningsöfningar.
Gehörssången om detta uttryck tillätes, ty om
i allmänhet mera för sångens egen skull
än den, som grundat sin sång på ton-
träffningsöfningar. Den förre gjorde mera
sången till sin egendom, hade bättre tid
att tillägna sig en större antal sånger
och sjönge med mera lif och lust än den
senare, som måste offra större del
af sin tid på torra tonträffningsöfningar,
vilka snarare väcka ledan för Jång än in-
tresse därför; till följd af dessa tonträff-
ningsöfningar kunde denne därför ej heller
undvika sin ghetid hinna tillägna sig något

Flörre förråd af sänger, hwara följde
än han, kommen ut i det allmänna lif-
vet, mer och mer hade å tiden sängen
och slutligen komme än känna sig all-
des främmande derför. Han hade under
sådana förhållanden ej stor nytta af si-
na konträffningsöfningar; bättre nytta
hade då den, som i skolan fäse en skäl
af verkligt goda sänger. Talaren ansåg
fackvisan synnerligen lämplig hertill.

Her. Ohlson uppläste hvad nya Normalplanen
säger i ämnet, delade för öfrigt Hr. Nyströms
äsig och upptog hans fråga: Hvad skola vi
sjunga? Talaren ansåg Normal-sångboken va-
ra den bästa sängsamling som för närva-
rande finnes samt ansåg i likhet med Hr.
Nyström att fackvisorna borde komma mer
till heders. Vore de fackvisor, som i Normal-
sångboken finnes upptagna, otillräckliga, hade
man Beijer och Axelv. af Bergström och Höjer
omarbetade samling att tillgå.

Her. Walmi framhöll nyttan af ordnade konträff-
ningsöfningar, ansåg att man genom den
i våra skolor skule kunna komma derhän,
att barnen, efter genomgången skolekurs, kun-
de från notbladet uttaga en lättare säng
eller psalmmelodi. Konträffningsöfningarna
voro ej må, utan medel och, rätt bedrifna,
vackra de ej leda för säng. Det är gifvet, att
man på lågsta stadiet måste omvettlande
med den öfva gehörssäng för att intresset
ej skule slappas, men ju längre man
kommer ju mera bör gehörssängen för-
svinna och notsängen trada i stället.
I vår tid, då kör- och quartettsäng så i stad
som på landsbygd så ofta förkommer, är
det verkligen stor förlust för en barn att ej
i skolan få inhämta de första grundarna

i tonträffning och notskrift. Kunskap
deri är lika vigtig för sång som kännedom
om bokstäver, stafuser och ord för in-
manläsning. En person med kunskap deri
har också hvad gehörssångaren saknar.
Förmågan att från notbladet själf tillägna
sig en melodi, hvarigenom hans förråd
af verkliga goda sånger ej kan behöfva
blifva mindre än Lunnis.

Hr. Ohlson förmodade att den förre tala-
ren misförstått hans mening med ge-
hörssång. Med detta namn betecknade
talaren nämligen "att den sång på hvi-
ken man måste öfva", med notsång åter
den som sjunges från bladet. Talaren ansåg,
att man vid gehörssång hade åter nytta
af noter, takt och rytm.

Hr. Stenlund instämde i Hr. Wallins
yttrande och ville, att tonträffningen skul-
le så öfvas, att barnen dermed kunde
sjelfva taga sig fram på notbladet.

Hr. Wallin ansåg, att med gehörssång me-
nas den sång, som endast genom hör-
seln inhämtas. Så man med ledning
af noter, nyanseringstecken o. dyp. upp-
fattar en sång, blir den ej gehörssång
längre.

Hr. Ohlson påstod undervisningen vara
mycket beroende på lärarens talang.
Nått värna för att genom för mycket
tonträffningsöfningar väcka barnens l-
da för sången.

Kyrkoherde Westrom ansåg tonträffnings-
öfningar ej väcka ledn för sången. Sä-
kerhet deri vore lika vigtig för sång som
öfning för läsning. Gehör är efter som
jag hör, ej ser. Talaren förordade flit-
tig öfning i tonträffning och uppmärks-

de närvarande äro i sina klara sjunga
sänger äfven utom sångtimmarne, eme-
llan sången är af en ofantlig stor be-
tydelse. Och borde man komma i höf,
äro "du bästa är en svär fiende till du
goda." För mycket konstväg skulle der-
för ej öfvas, hufvudsaken vore, äro bar-
nen sjunga med lif och lust.

Härmed var samtalut slutad; diskus-
sionen skulle få utgöra svar på frågan.
Hr. Ohlson erbjöd sig äro vid nästa sam-
manträde hålla en fjingrad lktion i de
första grunderna i väskrifning, hvilket
förslag antogs.

Öfriga på programmet ständigt frågor
uppkötas till en följande sammanträde.
Sedan återstående trio- och körsänger af-
sjungits, avslutades mötet af ordforan-
den.

J. O. Lönn
Sekreterare.